

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski (przewodniczący)

SSN Paweł Kołodziejski

SSN Adam Roch (sprawozdawca)

w sprawie **Z. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 8 listopada 2023 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Drawsku Pomorskim

z dnia 17 stycznia 2022 roku, sygn. akt II K 7/22

1. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie jego punktu II;

**2. kosztami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 17 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 7/22, Sąd Rejonowy w Drawsku Pomorskim uznał Z. W. za winnego tego, że w dniu 8 października 2021 r. w miejscowości S., gm. C., na drodze publicznej, w ruchu

lądowym, prowadził rower wbrew zakazom wynikającym z wyroków Sądu Rejonowego w Szczecinku z dni: 11 czerwca 2021 r., sygn. akt II W [...] – 1 rok zakazu prowadzenia rowerów i 28 czerwca 2021 r., sygn. akt II W [...] – 6 miesięcy zakazu prowadzenia rowerów, to jest popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k. i przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 25 zł każda (pkt I sentencji wyroku). Jednocześnie w pkt. II sentencji wyroku na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. wzw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów na okres 1 roku.

Kasację od powyższego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, to jest art. 42 § 1a pkt 2 k.k., poprzez orzeczenie na jego podstawie wobec Z. W. – uznanego za winnego popełnienia występku z art. 244 k.k., polegającego na prowadzeniu roweru wbrew zakazom wynikającym z prawomocnych wyroków – zakazu prowadzenia rowerów, w sytuacji gdy przepis ten obliguje Sąd do orzeczenia wyłącznie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz jedynie w razie skazania za popełnienie przestępstwa z art. 244 k.k., jeżeli czyn sprawcy polegał na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, a zatem brak było podstaw do zastosowania tej normy prawnej.

Podnosząc powyższy zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Na gruncie niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że zaskarżony wyrok wydano z oczywistą obrazą art. 42 § 1a pkt 2 k.k., co trafnie wyeksponował w kasacji Prokurator Generalny. Bezspornym pozostaje, że już literalne odczytanie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. wskazuje, że przepis ten nakazuje orzec zakaz prowadzenia pojazdów

mechanicznych w razie skazania za przestępstwo z art. 244 k.k., **jeżeli czyn sprawcy polegał na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych**. Tymczasem lektura zaskarżonego wyroku wskazuje, że Z. W. przypisano czyn z art. 244 k.k., polegający na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia rowerów, które to przecież pojazdami mechanicznymi bezspornie nie są (por. art. 2 pkt 47a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, Dz.U.2023.1407 t.j.). Konfrontując zatem czyn przypisany skazanemu Z. W. z redakcją art. 42 § 1a pkt 2 k.k. uznać należy, iż zastosowanie tego przepisu prawa materialnego nie było możliwe.

Wspomnieć nadto należy, iż art. 42 § 1a k.k. stanowi o obowiązku orzeczenia przez sąd zakazu prowadzenia **pojazdów mechanicznych**. Oczywistym zatem pozostaje, iż także z tego powodu rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II wyroku nakazowego o orzeczeniu zakazu prowadzenia rowerów było wadliwe.

Z tych względów orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku, kosztami postępowania kasacyjnego obciążając Skarb Państwa.

(M.R.)

[a!]